

Ἄρχετε βουκολικῆς αἰοιδῆς, Μοῦσαι, ἄρχετε, φίλαι.
Ὅμως εἰλθε νὰ σαθῆς παρὰ τὸν Διομήδην καὶ πάλιν(θ),
λέγουσαι: «μάχου μοι, ὅτι τὸν Δάφνιν νικῶ τὸν βουκόλον.

Ἀρχετε βουκολικῆς αἰοιδῆς, Μοῦσαι, ἄρχετε φίλαι.
Λύκοι καὶ θῶες καὶ ἀρκτ' ἐμφωλεύουσαι κατὰ τὰ ὄρη,
χαίρετ' ἐγὼ ὁ βουκόλος σας πλέον ὁ Δάφνης ἀφίνω
καὶ τοὺς δρυμοὺς καὶ τὰς νάπας καὶ τάλση. Ἀρέθου-
[σα (ι), χαίρετ'

καὶ ποταμοὶ 'ποῦ καλὸν εἰς τὸν Θίμβριδα (κ) γύνετε
[ῥόδωρ.

Ἀρχετε βουκολικῆς αἰοιδῆς, Μοῦσαι, ἄρχετε φίλαι.
Δάφνης ἐκεῖνος ἐγὼ 'ποῦ τὰς βόας ἐποίμαιν ἐνταῦθα,
Δάφνης, τοὺς ταύρους 'ποῦ πότιζε καὶ τὰς δαμάλεις, σᾶς
[κράζει.

Ἀρχετε βουκολικῆς αἰοιδῆς, Μοῦσαι, ἄρχετε φίλαι.
Ὁ Πᾶν Πᾶν, εἴτε τὰ ὄρη οἰκεῖς τὰ μακρὰ τοῦ Λυ-
[καίου, (λ)
εἴτε τὸ μέγα φρουρεῖς ἥδη Μέναιον (μ), δεῦρ εἰς τὴν
[νῆσον.

τῆς Σικελίας· τὸν λόφον Ἑλίκης(ν) δὲ ἄφες κ' ἐκεῖνο τὸ
[μνημα
Λυκαονίδου τὸ μέγ', ἀγαθὸν καὶ εἰς τοὺς ἀθανάτους.

Λήγετε βουκολικῆς αἰοιδῆς, δεῦτε λήγετε, Μοῦσαι.
Δεῦρο, ὁ δέσποτα, καὶ τὴν μελίπουν σου σύριγγα φέρε,
τὴν ἐκ κηροῦ, τὴν ὥραιαν, στρεπτήν εἰς τὰ χεῖλη·
ὅτι ἐγὼ εἰς τὸν ἄδην ὑπ' ἔρωτος σύρομαι ἥδη.

Λήγετε βουκολικῆς αἰοιδῆς, δεῦτε λήγετε, Μοῦσαι.
Τώρα φυτρώσας αἱ ἄκανθοι ἴα, φυτρώσας αἱ βᾶτοι,
καὶ ἡ ὥραια δὲ νάρκισσος ἐπὶ τῶν κέδρων ἄς θάλλῃ·
ὅλα δ' ἀνάστροφ' ἄς γίνων, κ' ἡ πίτυς δὲ μῆλα ἄς φέρῃ,
ἄς κυνηγεῖν δὲ τὰς κύνας αἱ ἔλαφοι. Θνήσκει ὁ Δάφνης

(μ) Ἐνταῦθα ὁ Δάφνης ὀνειδίζει τὴν Ἀφροδίτην ὡς
ἄνανδρον, ὑπενθυμίζων αὐτῇ τὴν ἀμνηστικὴν ἐκείνην
σκηνὴν, ἐνθα παρίσταται ὅτι ἡ Ἀφροδίτη ἐλθοῦσα εἰς
τὴν μάχην πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Αἰνείου,
καὶ τραπέισα ὑπὸ τοῦ Διομήδους, ἀναχωρεῖ ἐκ τῆς
μάχης κατ' ἐσχλημένην πρὸς τὸν Ὀλύμπου, καὶ δεικνύ-
ουσα τὴν πληγὴν πρὸς τὴν μητέρα αὐτῆς Διώνην,
λέγει μετὰ δακρύων· «οὕτως με Τυδεὺς υἱὸς ὑπέρθυ-
μος Διομήδης.» (ἰλ. Ε. στίχ. 376.)

(ι) Ἀ ρ ε ῥ ο υ σ α, ὄνομα Νύμφης, μεταμορφωθεί-
σης ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος εἰς ὁμώνυμον πηγὴν, ὅτε κα-
τεδιώκετο ὑπὸ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ. Φέρονται δὲ
πολλοὶ καὶ τῆς Ἑλλάδος πηγαὶ ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα· ὡς,
ὑπὸ μὲν τοῦ Ὀμήρου μνημονεύεται τοιαύτη ἐπὶ τῆς
νῆσου Ἰθάκης· ὑπὸ δὲ τοῦ Εὐριπίδου, παρὰ τῇ ἐν Εὐ-
βοίᾳ Χαλκίδι· ὑπὸ δὲ τοῦ Πausανίου, ἐπὶ τῆς νῆσου
Ὀρτυγίας. Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα ὀνομά-
ζει οὕτως ἑτέραν τινὰ πηγὴν, ἐπὶ τῆς Σικελίας κειμένην.

(κ) Ὁ ὑ μ ε ρ ι ς, πηγὴ τις καὶ ποταμὸς ἐν Σικε-
λίᾳ· κατὰ τινὰς ῥῆσας φερόμενος διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ
μέρους τῶν τευχῶν τῆς Νεαπόλεως ἐν Συρακούσαις.
κατ' ἄλλους δὲ μέρος τι τῆς Σικελικῆς θαλάσσης.

(λ) Ἀ ὕ κ α ι ο ν, ὄρος ἐν Ἀρκαδίᾳ, ὅπου ἦν ἱερὸν
τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Πανός. Τὸ ὄρος τοῦτο ὠνόμαζον οἱ
κατοικοὶ ἀληθῆ Ὀλύμπου καὶ ἱερὰν κορυφὴν.

(μ) Μ α ἱ ν α λ ο ν, ὄρος ἐπίσης ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἱερὸν
τοῦ Πανός.

(ν) Ἑ λ ἱ κ η, μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ ἀρχαιο-
τέρων πόλεων τῆς Ἀχαιᾶς ἐν Πελοποννήσῳ.

κ' ἐκ τῶν ὀρέων οἱ κοῦκοι τὰς ἀηδόνας ἄς ψάλλουν.

Λήγετε βουκολικῆς αἰοιδῆς, δεῦτε λήγετε, Μοῦσαι.
Οὕτως μὲν τόσα ὠμολήσας, κ' ἐπαυσε· ἡ δ' Ἀφροδίτη
νὰ τὸν ὀρθώσῃ ἠθέλησας, πλὴν ἀπεκόπη τὸ νῆμα
ἐκ τῶν Μοιρῶν, καὶ τὸν Δάφνιν τὸ φέσμα ἐπῆρε· κ' ἡ
[ἴδην

ἐπνίξε μουσαρίλῃ κ' εἰς τὰς Νύμφας ἐράσμιον ἄνδρα.
Λήγετε βουκολικῆς αἰοιδῆς, δεῦτε λήγετε, Μοῦσαι.
Ἄς καὶ σὺ τώρα τὴν αἶγα μετὰ τοῦ καυκίου ν' ἀμείλῃς
καὶ νὰ προσφέρῃς σπονδὴν εἰς τὰς Μοῦσας. ὦ! χαίρετε
[Μοῦσαι,

χαίρετ', ἐγὼ δὲ καὶ ὕπερον πλέον γλυκὰ θὰ σας ψάλλω.

ΔΙΠΟΛΟΣ.

Πλήρες τ' ὥραϊόν σου γόνι' ἀπὸ μέλι νὰ γίνῃ, ὦ Θύρσι,
πλήρες κηρήθρας, κ' Αἰγίλου (ξ) ἰσχυρὰ νὰ τρώγῃς
[γλυκεῖαν.

ὅτι περὶ τῆς καὶ τὸν τέττιγα σὺ κατὰ τὴν μελωδίαν.
Λάβε τὸ ἔκπαμ'. ἰδὲ πῶς ὥραια μυρίζει, ὦ φίλε·
εἰς τῶν Ὡρῶν πῶς ἐπλύθη τὰ νάματα θέλεις νομίσαι.
Ἐλα Κισσαίθα (ο)· ἰδοὺ ἀμειλγὴ τὴν. ἡσύχως, ὦ αἰγες,
μῆτε σκιρτᾶτε, κ' ὁ τράγος μ' ἀνάσχυτον βλέμμα
[σᾶς βλέπει.

Ξ. Ι. Α.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΒΑΝ-ΔΑΕΛ.

Εἰς μικρόν τι πολίχνιον τῆς Γερμανίας,
χανόμενον μετὰ τῶν ὀρέων καὶ τῶν θα-
λῶν, διακρίνει τις εἰς μέρος ἀποπτον με-
λανὴν τινα καὶ σκοτεινὴν οἰκίαν, ἣν ὁ δια-
βάτης χαίρετ' ἔξω μετὰ σεβασμοῦ καὶ εἰς ἣν
ἡ δημοτικὴ παράδοσις προσαρμόζει τὸ
ποιητικὸν καὶ ἀπλοῦν συναξάριον, ὅπερ ἰ-
φηγούμεθα ἐνταῦθα.

Ἡ μελανὴ οἰκία κατὰ τὴν ποτὶς ὑπὸ
πεσπαυμένου τινὸς ἱατροῦ, ὅστις διὰ πο-
λυπόνου ἐρεύνης καὶ ἐνδελεχοῦς σπουδῆς
ἐφθάσεν εἰς τὸ προαγαγεῖν τὴν τέχνην εἰς

(ξ) Ἀ ἱ γ ἱ λ ο ς, χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς,
ἀπέναντι τῆς νῆσου Σαλαμῖνος, περίφημον διὰ τὰς
ἰσχυράς του, ὅπως ὁ νῦν Τσεσμές διὰ τὰς ἀσφαίδας του.

(ο) Κ ἱ σ σ α ἱ θ α, τοῦτο ἦν τὸ ὄνομα τῆς αἰγῆς,
ἣν ὁ αἰπόλος ὑπεσχέθη νὰ δώσῃ εἰς τὸν Θύρσι διὰ νὰ
τὴν ἀμείλῃ.

βαθμὸν τέως ἀνήκουστον, καὶ εἰς τὸ κα-
τορθόειν θαυμασιωτάτας θεραπείας.

Οὕτω λοιπὸν ἤρχοντο, ἐκ τῶν πλέον
ἀπομεμακρυσμένων μερῶν διὰ τὰ προσ-
τρέξωσιν εἰς τὰ φῶτά του· πλούσιοι καὶ
πτωχοί, εὐγενεῖς καὶ χειρώνακτες, θερα-
πευθέντες ὑπ' αὐτοῦ καὶ διὰ τῶν ἐνδελεχῶν
φροντίδων του ἀποδοθέντες εἰς τὴν ζωὴν,
ἐφαλλον τὰ ἐγκώμιά του καὶ ἠυλόγουν τὸ
ὄνομά του.

Ἄλλ' ἢ τόσον βαθεῖα αὕτη ἐπιστήμη,
αὕτη ἢ τόσον λαμπρὰ δόξα καὶ αἱ πολυ-
πληθεῖς εὐλογίαι δὲν συνεπλήρωσαν τὴν
εὐδαιμονίαν τοῦ Βάν Δάελ.

Ἡμέραν τινὰ εὐρέθη μόνος, κατάμονος
εἰς τὸν κόσμον, ὃν ἐπλήρωσε τῆς φήμης
του· ἡ γυνή του καὶ τὰ τέκνα του, τὰ
προσφιλέστερα αὐτῷ ὄντα, ἅτινα ματαίως
διεφιλονείκησε μὲ τὸν θάνατον, ἠρπάγη-
σαν ἐκ τῆς κοιλάδος ταύτης τοῦ κλαυθ-
μῶνος ἐν διαστήματι ὥρων τινῶν. Τρομερὰ
μάστιξ, ἡ μαύρη καὶ ὀλεθρία πανώλης,
ἥτις κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἔκαμε τόσα
θύματα εἰς Γερμανίαν, τῷ ἀφῆρπασε τοὺς
γλυκεῖς του θησαυροὺς, τὰ ἄνθη τῆς ὑπ-
άρξεώς του.

Μία τοιαύτη σκληρὰ δοκιμασία δὲν περ-
νᾷ ἀπὸ τὴν κεφαλὴν ἐνὸς ἀνθρώπου χωρὶς
νὰ ἀρῇται ἐπ' αὐτῆς τὰ ἔχνη της· οὕτω λοι-
πὸν ἡ κεφαλὴ τοῦ Βάν-Δάελ ἐλευκάνθη,
καὶ τὰ δάκρυα ἔσκαψαν βαθεῖαν αὐλακὰ
εἰς τὰς ἰσχνὰς καὶ ὠχρὰς παρειάς του· ἡ
θλίψις κατέφαγε τὸ στήθος του ὡς παμ-
φάγον πῦρ· δὲν ἤγάπα πλέον οὔτε τὴν
δόξαν, οὔτε τὴν σπουδὴν. Ἐξῆς ὀλοκλήρος
εἰς τὰς ἀγωνίας τοῦ παρελθόντος, εἰς τὰς
βασάνους τοῦ ἐνεστώτος, εἰς τὴν τελείαν
ἀδιαφορίαν περὶ τοῦ μέλλοντος. Καὶ οἱ
καλοὶ ἄνθρωποι τῆς γειτονίας του βλέ-
ποντες τὴν ζῶσαν ταύτην σκιὰν περιπλα-
νωμένην τὸ ἑσπέρας ὑπὸ τοὺς βράχους,
ὁπόθεν ἐπιπτον κατὰ σταγόνας ψυχρὰ καὶ
πένθημα τὰ δάκρυα τῆς γῆς, ὑψονον τὰς
χεῖρας εἰς οὐρανὸν καὶ ἔλεγον: «Φιλάνθρωπε
Ἰησοῦ, γενοῦ ἡμεῖς πρὸς τὸν Βάν-Δάελ!»

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Κύριος εἶναι ἐλεήμων πρὸς
τὰς ψυχὰς, αἵτινες ὑποφέρουν ἐν τῷ κόσμῳ
τούτῳ, εἰσῆκουσε τῆς δεήσεως τῶν καλῶν
ἐκείνων ἀνθρώπων τῶν ὁρέων.

Ἦτο Δεκέμβριος· ὁ ἄνεμος ἐμυκάτο ἐν
ῶρα νυκτὸς, καὶ οἱ γυμνοὶ κλάδοι τῶν
δένδρων συνεκρούοντο μετὰ πενθίμου τινὸς
πατάγου. Ἀποσυρθεῖς εἰς τὸν θάλαμόν του
ὁ Βάν-Δάελ ἐφυλλολόγει τὰς βαρεῖας βί-
βλους, εἰς ἃς ὁ Ἱπποκράτης καὶ ὁ Γαληνὸς
συμπεριέλαβον τοὺς θησαυροὺς τῆς πολυ-
μαθείας των· ἀλλ' ἐφυλλομέτρα αὐτὰ μη-
χανικῶς, σχεδὸν χωρὶς νὰ βλέπῃ, διότι ὁ
νοῦς του ἦτον ἄλλου. Ἐσυλλογίζετο τὰ
προσφιλέστατα ἐκεῖνα ἀντικείμενα, ἅτινα
ὁ θάνατος τῷ ἀφῆρπασε, καὶ ἔλεγεν:

«Ὡ ἐπιστήμη, ἐπιστήμη, ἣν ἠκολού-
θησα τόσον καιρὸν καὶ τόσον ἐνδόξως ἀ-
ποκτηθεῖσα, εἰς τί μὲ ὠφέλησες, ὅταν ἡ
βαρεῖα χεὶρ τῆς ἀδυσωπῆτου μοίρας ἐπε-
βάρυνεν ἐπ' ἐμοῦ!... Ἐξοχος ματαιότης,
δύνασαι νὰ μοὶ ἀποδώσῃς τὴν σύζυγόν μου
Ἐλένην, τὸν Κάρολον καὶ τὴν Μάρθαν, τοὺς
δύο ἀγγέλους μου, μὲ τὰ μειδιάματά των,
τὰ θαυμάσιά των καὶ τὴν χαρὰν ἣν μοὶ
ἐπροξένουν ζῶντα, καὶ ἥτις μὲ ἔκαμνε
πάντοτε νέον, ἰσχυρὸν καὶ φαντασιώδη βα-
σιλέα ὀλοκλήρου λαοῦ, ὅστις μὲ ἐσέβετο;»

Εἶτα παραφερθεὶς ὑπὸ τῆς σκέψεως πα-
ρεδόθη εἰς ῥεμβασμοὺς καὶ ἐφαίνετο διερ-
χόμενος ἀγνώστους καὶ ἀκτινοβόλους σφαί-
ρας. Ἡ βίβλος τοῦ Ἱπποκράτους τῷ διέ-
φυγε τὰς χεῖρας, καὶ ἀφῆκε τὴν κεφαλὴν
του νὰ πέσῃ ἐπὶ τινος τραπέζης· μετ' ὀ-
λίγον δὲ ἀπεκοιμήθη.

Τότε τῷ ἐφάνη ὡς ζωηρὸν ὄραμα ἡ Ἐ-
λένη, ἡ προσφιλεστάτη σύζυγός του, με-
τὰ τῶν δύο ὠραίων τέκνων του, κατα-
βαίνουσα ἐπὶ νεφελῶν ἐκ τοῦ ὕψους τῆς
οὐρανίου βασιλείας. Τὸ χαρίεν τοῦτο σύμ-
πλεγμα, περιλαμβόμενον ὑπὸ θεῆς αἴγλης,
ἔρριψε βλέμμα τρυφερότητος καὶ συμπα-
θείας ἐπ' ἐκείνου, οὕτινος ἥσάν ποτε φί-
λοι σύντροφοι, καὶ ἡ εὐώδης πνοή των,
καθαριθεῖσα διὰ τῆς ἀθανασίας, ἀντή-

χῆσεν ὡς θεία τις ἁρμονία εἰς τὰ ὦτα τοῦ Βάν-Δάελ.

« Ἐλθέ, σύζυγέ μου, ἔλθέ! ἔψαλλεν ἡ Ἐλένη· ἡ διαῤρηχθεῖσα εἰς τὴν γῆν ἔνωσίς μας θέλει ἐπαναδεθῇ εἰς οὐρανοὺς!

» Ἐλθέ, πάτερ, ἔλθέ! ἔψαλλεν ὁ Κάρολος καὶ ἡ Μάρθα· ἔλθέ νὰ μᾶς ἀγαπήσῃς καὶ ἐδῶ ἐπάνω πλησίον τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ καὶ κοινοῦ μας Πατρός. Θέλομεν πηγαίνει μαζὴ νὰ συναζώμεν ἄφθαρτα ἄνθη εἰς τοὺς λειμῶνας· τῆς Ἑδέμ, καὶ θὰ ἀκούωμεν πάντοτε τὰ ζωογόνα κελαδήματα τῶν ὡραίων πτηνῶν τοῦ Παραδείσου καὶ τὸν ψιθυρισμὸν τῶν ἀενάως διαυγαστάτων ῥυακίων καὶ τὰ μελωδήματα τῶν τρυφερωτάτων καὶ χαριέντων Σεραφείμ. Ἐδῶ θέλομεν ἐνόνει τὰς φωνάς μας μὲ τὰς τῶν Χερουβίμ πρὸ τοῦ θρόνου τῆς θείας Πανοδυναμίας, καὶ θέλομεν παρακαλεῖ δια τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα, δι' ἐκείνους, οἵτινες εἶναι πληγωμένοι ἐν ταῖς θλίψεσι τοῦ βίου, καὶ δι' ἐκείνους οἵτινες εἶναι ἠθικῶς ἀποθαμμένοι κατὰ τὴν καρδίαν. »

Καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Βάν-Δάελ ἀπέπτη πρὸς τὴν πρόσκλησιν, διαρκοῦντος τοῦ ὕπνου του.

Τὴν ἐπαύριον, ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὸν θάλαμον, δὲν εὔρον εἰμὴ μόνον τὸ πτωμά του.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Ι. Μ. Τραπτάρχης.

=====

Ο ΓΕΡΩΝ ΜΕ ΤΟΥΣ ΔΥΟ ΑΥΛΟΥΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

—

Ἰππῆρχέ ποτε εἰς τὴν ἡγεμονίαν τοῦ Καλεμβέργου μεγάλη τις πόλις καλουμένη Χάμελεν. Κτισθεῖσα κατὰ τὴν ἀναστόμω-

σιν τοῦ Χάμελ καὶ τοῦ Βέστερ ἐδέχετο ἐν τῷ λιμένι τῆς τὰ πλοῖα ὄλων τῶν ἐθνῶν, καὶ διεσκόρπιζεν ὕστερον τὰ ἐμπορεύματα αὐτῶν εἰς ἅπασαν τὴν Γερμανίαν. Ἡ πόλις αὕτη ἐφημίζετο διὰ τὸν πλοῦτόν της, τὴν δύναμίν της· ὅστις δὲ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ, « εἰμαι πολίτης τοῦ Χάμελεν, » ἦτο βέβαιος ὅτι παντοῦ ἤθελεν εὑρεῖ προστατάς καὶ φίλους.

Διὰ ταῦτα πάντα οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ἐκείνης κατήντησαν νὰ γίνωσι σκληροὶ, ἄδικοι καὶ ὑπερήφανοι, ὡς συνήθως συμβαίνει εἰς ἐκείνους, οἵτινες εὐκόλως ἀπολαμβάνουσιν ὅ,τι ἐπιθυμοῦσιν.

Ἡμέραν τινὰ εἰσῆλθεν εἰς τὸν λιμένα πλοῖόν τι, οὗτινος ἡ κατασκευὴ ἦν τοσοῦτον ἀλλόκοτος, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ πρεσβύτεροι ναῦται δὲν ἠδύναντο νὰ ἐννοήσωσι ποῦ εἶχε κατασκευασθῇ. Ἐπλεον ἄνευ ἱστίων, ἄνευ κοπῶν, τὸ δὲ φορτεῖόν του συνίστατο ἐκ πολυτίμων πραγμάτων, ἐκ μεταξωτῶν δηλαδὴ ὑφασμάτων, ἐκ δερμάτων εὐωδῶν, ἐκ χρυσῆς κόψεως καὶ ἐξ ἀρωματικῶν τῆς Ἀνατολῆς. Εἷς δὲ μόνος ναύτης διεύθυνεν αὐτὸ, καὶ οὗτος ἦτο γέρων λευκογένεος. φέρων ἑνδυμά τι ἐκ κιτρίνου βελούδου, καὶ ζώνην ἐκ λίνου, εἰς τὸν λαίμῳ αὐτοῦ ἐκρέμαντο δι' ἀργυρᾶς ἀλύσου δύο αὐλοὶ, ὧν ὁ εἷς ἦτο ἐξ ἑλεφαντίνου καὶ ὁ ἕτερος ἐξ ἐβένου.

Πάντες οἱ κάτοικοι τοῦ Χάμελεν ἔτρεξαν ἵνα ἴδωσι τὸ νεοφανὲς ἐκεῖνο πλοῖον καὶ τὸν ἄγνωστον πλοίαρχον αὐτοῦ. Οὗτος ἐδέχθη τοὺς ἐπισκεπτομένους μετὰ μεγίστης εὐμενείας ἀλλ' εἰς πάσας τὰς ἐρωτήσεις ἀπεκρίνετο ὅτι ἦλθεν αὐτοῦ ἕνεκα ἐμπορίου καὶ οὐχὶ ἵνα διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν του, ἐδείκνυε δὲ τὰς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐκτεθειμένας πραγματείας του.

Πάντες ἀνεχώρουν χωρὶς ν' ἀγοράσωσι τίποτε, καὶ ἕκαστος ἔλεγεν ὅ,τι ἐφρόνει περὶ τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου ξένου· οἱ μὲν ἔλεγον ὅτι οὗτος ἦτο ἱσως ἑβραῖος τις ἐξ Ἀνατολῆς, ὅστις ἕνεκα φιλοκερδίας ἦλθε μέχρις ἐκείνων τῶν μερῶν· ἄλλος, ὅτι ἦλθεν